

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimm - Vıla na rybníce.pdb

PDB Name: Vıla na rybníce
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 9.2.2003
Modification Date: 9.2.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vıla na rybníce

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Byl jednou jeden mlynář a ten vedl se svoji ženou spokojený život. Měli hojnost peněz i živobytí, rok od roku se jim dařilo lépe. Ale neštěstí chodí přes noc, jak bohatství narůstalo, tak se začalo pojednou ztrácet, že ke konci tomu mlynář nezbylo nic jiného než onen mlýn, ve kterém seděl. Mlynář byl zarmoucený, a když po celodenní práci uléhal, neměl klidu, nýbrž se starostmi převaloval na posteli.

Jednoho rána vstal ještě před svítáním, vyšel ven a myslel si, že mu procházka u srdce uleví. Když přecházel přes mlýnskou hráz, právě zazářil první sluneční paprsek, a mlynář uslyšel nějaký šelest z rybníka. Obrátil se tím směrem a uviděl krásnou ženu, jak se pomalu vynořuje z vody. Její dlouhé hebké vlasy ji padaly přes záda a zakrývaly celé něžné tělo. Poznal, že je to vıla, ale nepolekal se, nýbrž zůstal stát a čekal. A vıla začala mluvit sametovým hlasem, pozdravila ho jménem a zeptala se ho, proč je tak smutný. Mlynář byl zprvu zamlklý, ale když tak hezky mluvila, vše ji nakonec vypověděl, jak ve štěstí a bohatství žil a nyní je chudý a neví si rady.

"Bud klidný!" odvětila vıla: "Mohu tě zase učinit šťastným a bohatým, jako jsi býval, ale musíš mi slíbit, že mi dáš to, co se právě v tvém domě narodilo."

"Co by to mohlo být jiného než štěně nebo kotě?" pomyslel si mlynář a slíbil vıle, co si přála. Vıla se opět ponořila do vody a on spěchal spokojeně do mlýna, mysl plnou naděje. Ještě byl kus od domu, když vyšla ze dveří děvečka a volala na něj, ať sen prý raduje, že jeho žena právě povila chlapečka.

Mlynář zůstal jako bleskem zasažen, nyní pochopil, že lstivá vıla to musela vědět a podvedla ho. Se svěřenou hlavou šel na svoji ženu a když se ho byla ptala: "Pročpak se neraduješ z tak krásného chlapce?" tak ji vypověděl, co se mu bylo přihodilo a co za slib dal vıle v rybníce.

"Na co mi bude štěstí a bohatství?" stýskal si: "Když ztratím moje dítě? Ale co mohu dělat?"

Ani příbuzní, kteří byli přišli štěstí a zdraví vinšovat, si nevěděli žádné rady. Zatím do domu přišlo slibované štěstí a bohatství. Na co mlynář sáhnul, to se mu dařilo, bedny a truhlice jako by se samy od sebe plnily penězi a ve skříních se přes noc množily. Netrvalo to dlouho a jejich bohatství bylo ještě větší než dříve. Ale mlynář se jím nemohl nerušeně radovat, slib, který dal vıle, ho trýznil. Často, když musel kolem rybníka projít, strachoval se, že se vıla vynoří a jeho slib mu připomene. Malý Vintř měl přísně zakázáno k vodě se jen přiblížit.

"Střež se, hochu," říkal mu otec: "jakmile se k vodě přiblížíš, vynoří se ruka, popadne tě a stáhne dolů."

Tak běžel rok za rokem a vıla se více neukázala, tu se začal mlynář upokojoval. Vintř vyrostl v krásného jinocha a šel k jednomu znamenitému lovcí do učení. Když se vyučil a byl sám zdatný lovec, vzal si ho do služby pán jejich vsi. V té vsi žila krásná a věrná dívka Ermelinka, která Vintře ze srdce milovala, a když to byl jejich pán viděl, daroval jim malou chaloupku, aby se vzali a spokojeně a klidně v ní přebývali.

Jednou Vintř sledoval krásného srnce. Když se mu srnec pryč z lesa na volné pole vyhnul, pronásledoval ho i tam a konečně jej dobře mířenou ranou skolil k zemi. Ani si neuvědomil, že se ocitl v blízkosti nebezpečného rybníka, a šel si do něj pak, co zvíře vyvrhnul, umýt krví potřísněné ruce. Ale sotva ruce do vody ponořil, znenadání se objevila vıla, smějíc se objala ho mokřými rukama a rychle stáhla dolů, že se nad ním jen chvíli vlny čeřily.

Když Vintíř večer domů nepřišel, tu dostala Ermelinka velký strach. Vyšla ven, aby ho hledala, a protože ji často vyprávěl, že se před úskoky víly musí mít na pozoru a k rybníku se nesmí přibližovat, začala tušit, co se asi mohlo stát. Pospíchala k vodě, a když na břehu uviděla ležet jeho loveckou brašnu, tak děle už o tom neštěstí nepochybovala.

Bědujíc a lomíc rukama volala jméno svého miláčka, ale marně; spěchala na druhou stranu rybníka a znovu ho volala; vílu častovala hrubými slovy, ale odpovědi se jí nedostalo žádné. Zrcadlo vodní hladiny zůstalo klidné, jen měsíc se v ní nepohnutě shlížel.

Ubohá Ermelinka od rybníka neodešla, rychlými kroky bez oddechu, kráčela znovu a znovu dokola, jednou zoufalstvím ztichlá, jindy s hlasitým nářkem beznaděje, mnohokrát s srdceryvným bédováním. Konečně byly její síly u konce, sesunula se k zemi a upadla do hlubokého spánku. Brzy k ní přišel podivný sen.

Plna strachu namáhavě stoupala vzhůru na vysokou horu mezi dvěma skalními bloky, trny a úponky ji drásaly nohy, déšť ji bičoval nemilosrdně obličej, vítr ji cuchal dlouhé vlasy. Když se konečně dostala na pahorek, naskytl se jí úplně jiný obraz. Nebe tu bylo modré, vzduch jemný a svěží, půda byla jako sametová a na zelené louce se spoustou květin stála chaloupka. Ermelinka šla k ní a otevřela dveře, tu uviděla stařenku s bílými vlasy, která na ni přátelsky kývala. V tu chvíli se Ermelinka probudila.

Nastal nový den, a ona se rozhodla udělat, co se jí zjevilo ve snu. Namáhavě vystoupila na horu a všechno bylo opravdu tak, jak to byla v noci viděla. Stařenka se k ní přátelsky chovala a nabídla ji židli, aby se posadila.

"Tebe musí něco velmi zlého trápit, děvenko," řekla stařena: "že jsi mou skrytou chalupu našla."

Ermelinka jí mezi slzami vyprávěla o svém neštěstí.

"Uklidni se, Ermelinko," řekla stařenka. "já ti pomohu, tady máš zlatý hřeben. Až bude úplněk, tak jdi k rybníku, sedni si na břeh a učeš si svoje krásné, černé vlasy tímto hřebenem. Až budeš hotova, polož ho dolů na břeh, blízko vody a uvidíš, co se bude dít."

Ermelinka se vydala zpět, ale čas do úplňku ji ubíhal velmi pomalu. Konečně se objevil zářící měsíc na nebi a ona pospíchala k rybníku, sedla si k vodě a začala si česat svoje dlouhé černé vlasy tím zlatým hřebenem. Když se byla učešala, položila ho na zem blízko vody a čekala. Netrvalo to dlouho, tu zahučelo v hlubině, zvedla se vlna a spěchala po břehu až k hřebenu a ten s sebou vzala do vody. Po tu dobu, co hřeben potřeboval k tomu, aby klesnul na dno, se otevřela vodní hladina a Ermelinka viděla Vintířovu hlavu, jak pomalu stoupá z vody nahoru.

Nic neříkal, jen se na ni díval smutnými očima. V tom samém okamžiku přišla druhá vlna a pokryla Vintířovu hlavu a vše zmizelo. Hladina rybníka byla zase tichá a klidná, jen tvář měsíce se na ní zrcadlila.

Plna smutku se Ermelinka vrátila domů, ale opět přišel onen podivný sen a zjevila se jí chaloupka té dobrotivé stařenky. Zrána se tedy vydala znova na cestu a žalovala stařence v slzách na svůj osud. Ale stařenka dala Ermelince zlatou flétnu a řekla:

"Vyčkej úplňku, pak vezmi tutu flétnu, posad' se na břehu a zahraj krásnou písničku, a když budeš hotova, polož flétnu do písku a čekej, co se bude dít."

Ermelinka udělala, co jí stařenka poradila. Sotva flétnu položila na písek, tu to v hlubině zahučelo, zvedla se vlna a vzala flétnu. Brzy se vodní hladina rozestoupila a z vody se začal vynořovat Vintíř, nejenom hlava, ale do půlky těla se vynořil. Rozpřáhl k Ermelince náruč, ale zahučelo to v hlubině, přivalila se druhá vlna a stáhla muže opět dolů.

"Ach, kdo mi pomůže?" nařikala Ermelinka: "Jen na chvíli jsem svého milého zahlédla, hned jsem ho zase ztratila."

Ten velký žal zaplnil opět její srdce, ale sen ji potřetí ukázal stařenčin dům. I vydala se zase na cestu a tentokrát ji stařenka dala zlatý kolovrátek, utěšila ji a pravila:

"Ještě si neučinila vše, co se dalo udělat, vyčkej zase úplňku, pak vezmi kolovrátek, posad se na břeh a před', dokud nebude cívka plná, až budeš hotová, postav kolovrátek blízko vody a čekej, co se bude dít."

Ermelinka zase vše doslova učinila, co jí byla stařenka poradila. Brzy se úplňku dočkala. Vzala zlatý kolovrátek a na břehu rybníka předla pilně, dokud nebyla špulka plná nití. Sotva kolovrátek na břeh blízko vody postavila, tu opět zahučelo v hlubině, zvedla se velká vlna a kolovrátek vzala sebou dolů.

Poté se vodní hladina rozestoupila a tentokrát se Vintíř vynořil celý, rychle skočil na břeh, popadl Ermelinku za ruku a začali utíkat pryč. Ale sotva kousek uběhli, tu se z vody zvedla s velkým hukotem obrovská vlna a zalila s velkou silou vše kolem. Uprchlíci už viděli smrt před očima, a tu se Ermelinka naposledy obrátila s prosbou ke stařence a o pomoc

zavolala. A v tu ránu se ona proměnila v ropuchu a její Vintíř ve skokana. Voda jim už ublížit nemohla, ale to učinila, že je od sebe oddělila a každého v jinou stranu vrhnula.

Když ta velká voda opadla, dostali se oba na pevnou zemi a vrátila se jim lidská podoba. Ale jeden nevěděl, kde se ten druhý nachází, ocitli se mezi cizími lidmi, kteří jejich rodnou zemi neznali. Vysoké hory a hluboká údolí ležela mezi nimi. A aby se při životě zachovali, stali se oba pastýři. Dlouhé roky se starali o stáda a hnali je přes pole a lesy a byli plni smutku a soužení .

Když se jednou na zemi opět vrátilo jaro, vyhnali oba v jeden den své stádo, a náhoda tomu chtěla, že se putovali sobě naproti. Vintíř uviděl na daleké horské stráni scházet cizí stádo, a to své hnal také dolů. Tak do údolí přišli společně, ale nepoznali se, jen se zaradovali, že po letech nejsou sami. A od toho dne, vyháněli svá stáda společně, nemluvili spolu mnoho, ale cítili se spolu spokojeně a bezpečně.

Jednoho večera, když byl zrovna úplněk a měsíc zářil na obloze, a ovce už odpočívaly, vytáhnul najednou Vintíř ze svého rance flétnu a začal hrát. krásnou ale smutnou píseň. Když byl dohrál, uviděl, že pastýřka hořce pláče.

"Pročpak pláčeš?" zeptal se jí.

"Ach," odpověděla: "to také tenkrát svítil úplněk, když jsem naposledy tu píseň na flétnu hrála a hlava mého nejmilejšího se z vody vynořila."

Tu na ni Vintíř pohlédl a jakoby se mu mlha před očima rozplynula, poznal najednou svou milovanou Ermelinku, a když na něj ona pohledla, tu v záři měsíce spatřila tvář svého milovaného muže. Objali se, políbili, a že od té doby spolu šťastně žili, netřeba více povídat.